

Chương 40

Ảnh Dương Huy Hoàng

ông rõ nghĩ sao Ma Nương vội hét to :

- Thất phu ! Người không nên khoa trương hợm mình một cách khả ố như thế ? Giả sử Ma Nương thi triển một chiêu thức, người có thể nói tên chiêu thức đó nổi chăng ? Nếu được thì Ma Nương này mới chịu phục !

Mặt bà bỗng nhiên tím lại, nhưng bà chưa xuất chiêu .

Lãnh Nhạn Dung đã ứng tiếng :

- Quỷ Phủ Âm Khí !

Ma Nương hướng về một mảng tường bên cạnh, đẩy ra một đạo khí tím .

Vì Độc Cô Thanh Tùng từng thuật sự tình về Ma Nương cho Lãnh Nhạn Dung rõ, nên nàng hiểu Ma Nương như chính bàn tay, nàng lại cười tiếp :

- Ma Nương ! Chiêu thức Huyền Vụ Thôi Chu trong chưởng pháp Tử Ấn của bà khá đầy đủ hình thức đó, nhưng rất tiếc là chỉ mới luyện được ba hỏa hầu thôi !

Nàng đâu có rõ cái thâm ý của Ma Nương, dùng chiêu thức để đo lường sự hiểu biết của đối phương, hầu tìm ra xuất xứ võ học và môn phái của người. Tóm lại, nếu không phải là người trong Quỷ Phủ thì quyết nhiên không thể biết được chiêu thức do bà thi triển.

Bà nghe đối phương nói đúng tên chiêu thức lại ức độ đúng mức hỏa hầu, bà biến sắc mặt như màu đất, thầm nghĩ :

“Đúng rồi ! Không còn nghi ngờ gì nữa ! Nếu không thì làm sao biết được chưởng pháp bí truyền của Quỷ Phủ ?”

Xích Diệp Công Chúa trông vào thần sắc của Ma Nương, nàng run run người lên. Đột nhiên, chuyển mình nhìn ra phía cửa .

Nàng bắt gặp một bóng đen vừa chớp lên rồi biến mất .

Nàng dang hắng một tiếng ngậm nhắc Ma Nương phải hết sức cẩn thận. Nàng thấp giọng bảo :

- Ma Nương đừng quên là lão Ma Nữ có sai bọn thân tín theo dõi chúng ta đấy !
Xích Diệp phu nhân cũng giật mình, trừng mắt nhìn Ma Nương .

Ma Nương tự biết mình sơ xuất đáng tiếc, bà lập tức đổi thái độ, bật cười cuồng dại, cố trang sức một dáng vẻ căm thù khỏa lấp sự biếu lộ vừa qua .

Bà hét to :

- Thất phu ! Người đã nhận ra chiêu thức đó, Ma Nương không giấu sự khâm phục chỗ hiểu biết sâu rộng của người . Nhưng đó là luận tài, còn như Bích Nhân Thần Tăng là bậc tu hành, đạo hạnh lớn đương thời, người lại đang tâm sát hại, thế sao gọi là đức ? Tài có mà đức không, thì giữ ngôi Võ Lâm Thánh Tôn thế nào được ?

Lãnh Nhạn Dung cười lạnh:

- Ma Nương ! Bà cho rằng Bích Nhân Thần Tăng là bậc chân tượng, đạo cao, đức trọng, chắc bà có chứng cứ?

Ma Nương hừ lên một tiếng :

- Bích Nhân Thần Tăng là một vị Trưởng lão trong Thiếu Lâm Tự, đã lên đến bậc tu hành kiên trì tâm trí, giữ đúng môn quy, mới được toàn phái suy tôn. Huống chi, trên giang ho , còn ai không trong vọng lão tăng, điều đó người thừa hiểu, lại còn hỏi làm gì?

Lãnh Nhạn Dung bữu môi:

- Đã là một bậc Trưởng lão một môn phái lớn rồi, sao không giữ đạo, gìn tâm, lại còn tham vọng chức vị đàn chủ trong Huyết Ma Bang mà làm một tên chim bay, chó chạy cho ma đầu? Ma Nương! Chắc bà hiểu rõ thành tích của Huyết Ma Bang hơn bốn điện chứ?

Ma Nương bị Lãnh Nhạn Dung hỏi khó mấy điểm, tắt nghẽn lý luận.

Bà đứng lạng người , không biết phải xử trí như thế nào.

Lãnh Nhạn Dung cao giọng , tiếp:

- Ma Nương còn muốn nói gì nữa chẳng?

Lúc đó, bên ngoài có mấy bóng đen xẹt qua chớp lại.

Trong thoát mắt ba bóng đen vào đến đại sảnh.

Họ là những thiếu nữ, mặt che sa đen.

Họ đến trước mặt Xích Diệp phu nhân nghiêm giọng hỏi :

- Phu Nhân quên huấn thị của Thái phu nhân rồi sao?

Xích Diệp phu nhân run run người trông thấy. Mồ hôi lạnh đã rịn ra ướt trán.

Bà day nhìn thiếu nữ đứng giữa, từ từ thốt:

- Ta có bao giờ quên ý chí của Thái phu nhân? Xin đừng hỏi khó nhau mà chi !

Thiếu nữ đó cười lạnh:

- Dù sao, tôi chắc phu nhân không dám hai dạ ba lòng! Được rồi ! Phu nhân tùy nghi mà hành sự.

Lãnh Nhạn Dung mục kích thái độ của song phương, nàng lấy làm lạ:

- Sự việc gì thế?

Nàng nhớ lại vai trò của mình tại Kim Đảnh, vội đồng dặc quát:

- Ba nàng kia là ai?

Thiếu nữ đứng giữa cười lạnh lạnh:

- Tam Hoa Ngọc Nữ, cận vệ của Vạn Cực Lão Nữ.

Lãnh Nhạn Dung giật mình :

- Chúng đến? Địa Tướng lão quân không phải chờ đợi lâu ngày ! Bọn này đến thì trước sau gì Ma Nữ cũng đến !

Đột nhiên nàng nghe một giọng nói vang vẳng bên tai, nhỏ như tiếng cánh mối. Nàng biết đó là lối truyền âm nhập mật nhưng chưa rõ ai muốn liên lạc lại nàng?

Nàng chú ý lắng nghe :

- Người tuyệt đối phải giữ tự nhiên, đừng tỏ một điểm gì khác thường cả? Tam Hoa Ngọc Nữ theo dõi bọn ta để dò xét mọi cử động đấy ! Bây giờ ta hỏi người, ta nghe âm thính của người, đoán là một thiếu nữ. Vậy người có phải là Lãnh Nhạn Dung không? Nếu phải, hãy nhìn ngay ta mà điểm một nụ cười cho ta biết, ta còn nhiều việc trọng yếu cần bày tỏ với người !

Lãnh Nhạn Dung không ngờ sự tình diễn tiến nhanh chóng như thế.

Nàng nhìn Xích Diệp phu nhân, thấy gương mặt bà ta trầm nghiêm một cách cực kỳ buồn thảm, nàng đau xót vô cùng. Nàng y lời bà, điểm một nụ cười liềm.

Xích Diệp phu nhân lùi nhanh lại mấy bước như chạm phải một sự quan trọng mà bà cần đắn đo cân nhắc.

Bà lắng dịu tâm thần ngay, đoạn dùng lối truyền âm nhập mật, tiếp nói:

- Thì ra chính là Lãnh cô nương ! Nếu vậy Độc Cô Thanh Tùng cũng có mặt tại đây! Lão ma đã đoán đúng ! Chỉ bức họa đồ địa huyết Tề Vương biệt phủ, chỉ vì Thần Võ Tiêu Cục tại Kim Lăng, và chỉ vì Lam Chủ Đại Hộ Pháp bỗng nhiên trở thành điên cuồng, mà lão ác ma Vạn Cực Đế Quân ngỡ rằng trong ba lão giữ bí mật, có cô nương và Độc Cô Thanh Tùng.

Còn lão già vận áo màu tro thì Ác Ma không đoán được là ai.

Lãnh Nhạn Dung chú ý lắng nghe.

Ba thiếu nữ mang sa đen che mặt, giục :

- Xích Diệp phu nhân ! Nên động thủ là vừa!

Xích Diệp phu nhân không buồn để ý đến chúng, bà tiếp tục câu chuyện với Lãnh Nhạn Dung.

- Lãnh cô nương có biết không? Tại Vạn Cực Cung ngày ngày quần hùng đều bị lão ác ma Đế Quân dùng Hóa Huyết Cái Phong Trụ trúng Huyết Thần Đinh, hạn trong vòng một năm phải lập được công cho Huyết Ma Bang mới giải huyết và phóng thích về xứ quán.

Nếu không được lão giải huyết cho, đến một định kỳ công thì sẽ phải hôn mê mà chết. Mẹ con ta và Ma Nương cũng không lường ngoại lệ, mặc dù phu nhân ta đã góp công rất lớn trong tổ chức Đèn Kim Điện hôm nay, ta thi hành mạng lệnh của lão ác ma, chứ chẳng phải tự do ý muốn riêng tư gì. Lão ấy bảo ta đến đây dò xét người hộ trì Kim Đảnh là Độc Cô Thanh Tùng hay không như là đã ước đoán.

Bà sa sầm nét mặt, tiếp nói :

- Lãnh cô nương hãy chờ ta xuất thủ đoạt chiếc Kim Đảnh, cô nương hãy giết chết ta ngay, chứ để ta sống sót trở về, thì lão ma sẽ nghi ngờ, và tánh mạng của Thánh

Kiểm Vũ Sĩ và mấy em ta Kim Xoa Giáo chủ và Lục Vũ Lệnh Chủ sẽ bị hãm dọa, xem ra Độc Cô Thanh Tùng bằng lòng đem Kim Đỉnh đánh đổi sự an toàn của họ.

Lãnh Nhạn Dung giật mình, tự hỏi :

- Không ! Không thể được. Ta giết Xích Diệp phu nhân thế nào được?

Bà thiếu nữ bao mặt trầm lạnh giọng :

- Xích Diệp phu nhân hãy động thủ ngay! Nếu không bọn tôi trở về phi báo với Thái phu nhân liền.

Lãnh Nhạn Dung cúi tiết :

- Lão ma nữ đáng bỉ thật! Còn các người. Sao không dám hạ thủ, lại xúi giục người khác?

Ma Nương đỏ ngầu đôi mắt, cao giọng chen vào :

- Ma Nương này dù bất tài, xin xuất thủ đoạt Kim Đỉnh xem sao !

Nhanh như chớp, bà chuyển mình vọt tới xa hơn trượng.

Bà đưa tay về chiếc Võ Lâm Kim Đỉnh, như sắp sửa bế lên.

Lãnh Nhạn Dung khẽ chớp cánh tay áo quất :

- Lui ngay ! Người chưa phải là đối thủ của ta ! Vọng động là mất mạng đấy !

Cửu Âm Thần Công lập tức theo tay nàng bắn vọt tới.

Ma Nương tháo lui ba bước.

Bà thiếu nữ cười lạnh:

- Ma Nương ! Tiến tới !

Ma Nương thoáng đưa mắt nhìn Xích Diệp phu nhân thăm dò ý kiến. Xích Diệp phu nhân cả kinh, biết là Ma Nương muốn xuất thủ thực sự, bởi bà ấy chưa hiểu sự tình.

Phu nhân hét:

- Ma Nương ! Người chưa phải là đối thủ của lão thất phu đâu ! Hãy lo ủng hộ Hồng Nhi, việc gì khác thì để mặc ta ! Ta muốn đo sức với đối phương qua vài chiêu thế!

Thấy Xích Diệp phu nhân toan động thủ, Lãnh Nhạn Dung vô cùng bối rối.

Nàng phải làm cách nào bây giờ !

Xích Diệp phu nhân yêu cầu nàng hạ thủ đoạn, bà sẽ lấy cái chết, bảo toàn tánh mạng cả gia đình của Độc Cô Thanh Tùng, nàng phải dàn cảnh làm sao đây, vừa cởi mở thắc mắc cho nàng mà cũng vừa khuất lấp được bọn Tam Hoa Ngọc Nữ?

Đợt dàn cảnh đó, bắt buộc phải khai diễn trước mắt bọn Tam Hoa Ngọc Nữ mới khiến được chúng tin tưởng phu nhân nếu lúc này mà Độc Cô Thanh Tùng thu công xong rồi, thì nhẹ cho nàng bao nhiêu điều khó khăn?

Nàng nghĩ, Độc Cô Thanh Tùng có cách cầm giữ Tam Hoa Ngọc Nữ, và như vậy mẹ con Xích Diệp phu nhân và Ma Nương có chết hay sống, Vạn Cực Đế Quân cũng không làm sao biết được.

Lãnh Nhạn Dung cố dây dưa thời gian :

- Phu nhân đừng vọng động ! Bao nhiêu người tại cục trường đây chưa phải là đối thủ của lão phu đâu. Lão phu không muốn tiếp chiến với những người kém mình. Hãy lùi lại !

Xích Diệp phu nhân lạnh lùng :

- Chưa chắc ai hơn, ai kém, khoan khoác lác sớm.

Một trong ba thiếu nữ bao mặt quát:

- Phu nhân ! Bọn ta đến đây không phải để đấu khẩu với chúng. Nếu phu nhân tưởng rằng dây dưa thời gian như thế là có lợi, thì quyết chắc Thái phu nhân sẽ không bằng lòng. Người đang trông tin của phu nhân đây.

Ma Nương sôi giận :

- Phu nhân hãy để mặc tôi ! Hôm nay tôi nhất định phải cho lão thất phu nếm mấy chiêu mới hả.

Thốt xong, bà nhào người tới, khí thế cực kỳ hung mãnh.

Lãnh Nhạn Dung hoảng kinh.

Ma Nương là người của Quỷ Phủ, công lực bất phàm, dù bà chỉ luyện đến mấy hỏa hầu thôi, nhưng đã chắc gì nàng duy trì được bao lâu với bà.

Dù dẫn đo lo ngại làm sao đi nữa, nàng cũng phải tiếp chiêu không còn cách gì tránh khỏi. Lập tức, nàng vận khởi chân khí, độ tám thành lực, vừa Cửu Âm Thần Công và Hàn Man Chỉ.

Đột nhiên, Ma Nương dừng lại, hần giọng :

- Ta sẽ đánh chết lão thất phu !

Rồi bất thành linh, bà vận dụng Quỷ Phủ Âm Khí, đánh ra một chưởng, mười phần sung mãn nội lực.

Lãnh Nhạn Dung hét:

- Ma Nương ! Lùi lại kẻo mất mạng !

Xích Diệp phu nhân cũng hét gọi :

- Ma Nương !

Đồng thời, bà dùng pháp truyền âm nhập mật thốt với Lãnh Nhạn Dung :

- Cô nương hãy nương tay nhé ! Ma Nương đối với Độc Cô Thanh Tùng hết lòng lo lắng, bà ấy muốn lấy cái chết để cởi mở sự nghi ngờ của Vạn Cực Đế Quân, bảo toàn hành tung bí mật của Thanh Tùng đấy !

Đã xuất thủ rồi Lãnh Nhạn Dung làm sao thu kinh đạo về được.

Bùng !

Ma Nương rú lên một tiếng, máu từ miệng trào ra, thân hình chao chao chực ngã. Nhưng, bà chỉ rú lên một tiếng, rồi lập tức bật cười cuồng dại, cái cười hài lòng của con người làm xong nhiệm vụ cao cả.

Bà thốt với Xích Diệp phu nhân, nhưng câu nói rất hàm hồ, chứa đựng nhiều ý nghĩa quá, muốn dẫn giải thế nào cũng được :

- Chủ nhân ơi ! Ma Nương xin đi nhé ! Ma Nương đi trước chủ nhân ! Ma Nương yêu cầu chủ nhân rời ngay nơi này, chủ nhân chưa phải là đối thủ của người hộ trì Kim Đảnh ! Lão ấy là một Ma Vương trên đời này, lão sẽ không dung tha tánh mạng chủ nhân đâu ! Lão ấy là một con người xa lạ với võ lâm không phải là Độc Cô Thanh Tùng đâu ! Chủ nhân hãy đi ! Đi ngay ! Một Ma Nương cũng đủ rồi ! Đừng liều mạng nữa !

Thiếu nữ mang sa đen đứng phía sau quát:

- Ma Nương ! Người nói gì? Không phải Độc Cô Thanh Tùng à?

Ma Nương gom toàn lực, bật cười lạnh:

- Không ! Không phải Chưởng môn nhân của ta ! Một nhân vật xa lạ ...

Đôi gối sụm xuống, toàn thân run run lên, bà quý khó khăn quá, muốn ngã mấy lần, song cố gắng gượng giữ thăng bằng.

Bà khóc.

Bà khẩn nguyện, như hương vào Kim Điện, như hương về đâu đâu :

- Chưởng môn sư thúc ơi ! Ma Nương này xin đi sớm ! Ước mong sư thúc đừng quên mối thù của ca ca Ma Nương mà thanh toán hộ cho oan hồn kẻ ra đi được với nhẹ uất hờn. Được vậy, Ma Nương này sẽ mãi mãi khắc ghi ân chưởng môn sư thúc nơi tuyền hạ.

Giọng bà đến cuối câu phát ra nhỏ quá, khó nghe vô cùng.

Thân hình càng phút càng run chùng như không còn gượng được bao lâu nữa.

Đột nhiên, một giọng nói vang rền từ trên đánh đại sảnh buồng xuống:

- Ma Nương cố gượng !

Một bóng người vận áo màu tro từ trên không đáp xuống .

Ba thiếu nữ mang sa đen đồng thanh kêu lên :

- Độc Cô Tiểu tử !

Xích Diệp phu nhân hấp tấp gọi :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Đừng để ba thiếu nữ này chạy thoát. Chúng thoát được thì tánh mạng song thân ngươi cùng các vị thúc bá sẽ khó bảo toàn đấy ! Bên ngoài cửa điện còn một tên nữa ! Hãy bắt chúng.

Phu nhân vừa dứt câu, một bóng màu tro khác bay vút ra ngoài, ném lại một tràng cười.

Độc Cô Thanh Tùng mỉm cười :

- Phu nhân yên tâm ! Không một tên nào thoát được đâu.

Chàng nghiêm giọng :

- Phu nhân giữ hộ Ma Nương trong chốc lát, cần nhất là bà ấy còn hơi hóp là có phương cứu sống.

Xích Diệp phu nhân phóng chân đến bên Ma Nương.

Lúc đó, Ma Nương đã nhũn người ra rồi, không còn động đậy gì được nữa, hơi thở của bà nhẹ như đường tơ.

Xích Diệp phu nhân cấp tốc áng tay vào huyết Mạch Môn truyền chân khí cho bà.

Giây lâu, Ma Nương hồi tỉnh, bà thở phào một hơi, đẩy khí uất ra ngoài :

- Không ! Người hộ trì Kim Đỉnh không phải là Độc Cô Thanh Tùng? Không !

Bà rít lên :

- Chưởng môn sư thúc ở đâu? Chưởng môn sư thúc hãy báo cứu cho ca ca Ma Nương.

Ba thiếu nữ chuyển mình hướng ra ngoài cửa điện. Chúng thét :

- Chạy ! Cần nhất còn một người sống, đủ rồi !

Thuật khinh công của chúng quá phi thường. Nhưng , Lãnh Nhạn Dung đâu phải là con người thừa? Nàng cao giọng :

- Thanh Tùng ca ! Chúng là Tam Hoa Ngọc Nữ, cận vệ của Vạn Cực Lão Nữ đó, đừng để chúng chạy thoát!

Nàng giở khinh công Kinh Điện Phi Hồng chớp mình một phát, đã sát bên chúng rồi.

Độc Cô Thanh Tùng cười nhẹ :

- Nhạn Dung muội ! Yên tâm đi chúng không chạy đi đâu được !

Chàng run khẽ đôi vai, bóng người đã vèo đi chặn bọn Tam Hoa Ngọc Nữ lại.

Một bàn tay chớp lên. Có tiếng rú thảm liên theo đó.

Độc Cô Thanh Tùng bật cười vang dội.

Bỗng Lãnh Nhạn Dung gọi :

- Thanh Tùng ca ! Đừng giết hết ! Mình có thể hỏi cung chúng một vài chi tiết ! Chúng là cận vệ của Ma Nữ tất biết Ma Nữ hiện ở đâu. Địa Tướng lão tiên bối đang cần hiểu điều đó.

Độc Cô Thanh Tùng cười lớn :

- Anh hiểu rồi !

Lãnh Nhạn Dung chu đáo như thế rất hay, song nàng làm một việc thừa, bởi Độc Cô Thanh Tùng vẫn có thể hỏi Xích Diệp phu nhân như thường dù bà ấy không biết đích xác tận nơi, song vẫn có thể chỉ dẫn đại khái.

Một tiếng rú nữa tiếp theo, một thiếu nữ bị tung lên, rồi rớt xuống.

Bên ngoài Kim điện, một tràng cười quái dị vọng vào.

Tiếp theo đó, một tiếng bình vang lên.

Một bóng đen từ bên ngoài lao mạnh vào, rơi xuống, hiện ra một tên ăn mày tác độ trung niên.

Hắn đã chết !

Địa Tướng lão nhân đã bay vào, tay lão nhân kẹp một thiếu nữ mang sa đen che mặt.

Lão nhân vừa quăng nàng ấy xuống đất, vừa điểm vào ba huyệt đạo của nàng.

Lão nhân cười, hai hàm răng nghiêng nhau nghe kèn kẹt.

Xích Diệp phu nhân nghe giọng cười đó, rợn người, cô hồi muốn gián đoạn sự tiếp vận chân khí cho Ma Nương.

Lão nhân gằn từng tiếng :

- Hành tung của lão yêu bà, liệu hôm nay người còn dấu nổi ta không !

Độc Cô Thanh Tùng bước đến soát mạch Ma Nương, đoạn trở lại Địa Tướng lão nhân, vòng tay thốt:

- Sư diệt nữ của tôi lâm vào tình trạng nguy ngập quá, xin lão tiên bối thương xót !...

Địa Tướng đảo mắt nhìn Ma Nương một thoáng rồi day qua chàng :

- Ta chỉ dẫn cho người rất nhiều phương pháp chữa trị nội thương, người quên hết rồi à?

Độc Cô Thanh Tùng bình tĩnh đáp :

- Nhớ hết chứ ! Có điều tôi không dám hành động tháo thả trước một tình trạng nghiêm trọng như thế này !

Địa Tướng bước tới, soát mạch Ma Nương một lúc nói ngay:

- Dùng pháp Loạn Huyệt Đạo mà chữa, là có hiệu nghiệm.

Độc Cô Thanh Tùng cả mừng, nhờ Xích Diệp phu nhân và Xích Diệp công Chúa đứng đứng Ma Nương lên.

Chàng ngồi xuống, điều tức một lúc, sau cùng đứng lên, bước đến sát người Ma Nương, hai bàn tay đưa ra nhanh như chớp, điểm khắp cùng các chỗ.

Chàng sắp điểm vào huyết Huyền Cơ của Ma Nương.

Xích Diệp phu nhân hoảng sợ kêu “á” lên một tiếng.

Độc Cô Thanh Tùng không còn thời giờ giải thích nữa, chàng điểm sang Huyết Tâm Khảm.

Xích Diệp phu nhân trầm nghĩ:

- Phép chữa trị này, bình sanh ta mới thấy lần thứ nhất! Dùng nó là làm một việc hết sức nguy hiểm, nếu không công hiệu thì có khác nào thúc giục người bị thương chết gấp?

Bàn tay Độc Cô Thanh Tùng càng phút càng nhanh, chàng đã điểm xong trên hai bộ phận Kỳ Môn và Tướng đài, sang qua các nơi khác, cho đủ số một trăm lẻ tám huyết.

Người chữa trị cho kẻ bị thương, phải hao chân ngươn rất nhiều, nên trước khi xuất thủ, Độc Cô Thanh Tùng đã điều tức cho khí huyết cực kỳ sung mãn mới dám bắt đầu.

Nếu bỏ dở chừng vì chân ngươn thiếu kém, thì người bị thương sẽ chết ngay do phản ứng của phương pháp.

Xong đâu đấy, Độc Cô Thanh Tùng đứng đối diện với Ma Nương.

Đột nhiên, chàng hét lên một tiếng lớn.

Chàng đưa nhanh bàn tay hữu, điểm vào huyết Đan Điền của Ma Nương, nghe “bựt” một tiếng khá to.

Ma Nương hự lên, hộc ra mấy búng máu bầm, đôi mắt từ từ mở ra.

Bà rú lên:

- Đau quá đi thôi!

Bà ngã ngửa về phía hậu, mắt trợn trừng.

Xích Diệp phu nhân và Công Chúa hoảng hồn, giữ bà lại ngay.

Độc Cô Thanh Tùng lùi lại bảy tám bước, ngồi xuống, điều tức một lúc nữa.

Ma Nương hôn mê, nhờ Xích Diệp phu nhân và Công Chúa đỡ lại, khỏi ngã, giữ chặt trong vòng tay. Một lúc sau, bà tỉnh lại.

Địa Tướng lão nhân bật cười quái dị :

- Tiểu tử ơi ! Ở học của ta, người đã lãnh hội toàn bộ rồi đó.

Lão nhân bước tới, áp lòng hai bàn tay lên lưng chàng, trợ công cho chàng mau hồi phục nguyên khí.

Chàng đứng lên , bái tạ lão nhân.

Lão nhân khoát tay:

- Ân gì? Bất quá...

Lão nhân trầm ngâm một chút, đoạn nghiêm giọng hỏi :

- Tiểu tử ! Ta có một điều tâm nguyện, chẳng hay người có thể chấp nhận cho ta không?

Độc Cô Thanh Tùng đáp nhanh :

- Điều đó, tiền bối còn phải hỏi nữa sao? Dù tiền bối bảo làm một việc trên sức mình, Thanh Tùng này cũng vẫn vui mà liều chết để trả ơn lão tiền bối trong muôn một.

Địa Tướng lão nhân lại trầm ngâm một chút từ từ thốt:

- Từ lúc nào đến lúc nào, Thiên Địa Nhị Tướng không hề thu nhận đồ đệ. Nhưng hiện tại người đã học được toàn bộ công phu của hai chúng ta, ta muốn người thừa nhận chúng ta làm sư phó, chẳng hay người có vui chăng?

Độc Cô Thanh Tùng lùi lại ba bước, sụp mình xuống, cúi rạp đầu sát đất hướng về lão nhân :

- Dù hiện tại tiểu bối thân phận là chưởng môn Quỷ Phủ, song những gì tiểu bối học được của Lệ Quỷ Thượng Nhân, vẫn thuộc về tà công. Mà hai lão tiền bối thì vốn là Thái Sơ Bắc đầu của chánh phái, nếu nhận tiểu bối làm đồ đệ e uy tín mất đi chăng? Xin lão tiền bối hãy nghĩ kỹ.

Địa Tướng bật cười ha hả :

- Tiểu tử thông minh đấy ! Chính ta vì lẽ đó mà từ lâu rồi ta do dự chưa tỏ thật điều tâm nguyện của ta cho người biết. Điều tâm nguyện đó là bọn Nhị Tướng của ta phải có một truyền nhân.

Địa Tướng dường như nóng nảy lắm. Lão vừa thốt vừa đi tới đi lui quanh tòa đại sảnh. Lão đi không biết bao nhiêu vòng, sau cùng, lão dừng chân lại hỏi :

- Người không thể từ khước chức Chương môn Quỷ Phủ.

Độc Cô Thanh Tùng thẳng thắn đáp :

- Tuy mấy mươi năm trước đây, Quỷ Phủ ghi nhiều thành tích bất hảo, song ân sư tiểu bối đã kịp thời ăn năn hối cải. Quỷ Phủ ngày nay có bộ mặt mới, khác hẳn ngày xưa, thì không có lý do gì tiểu bối phụ bạc ân sư, chính tiểu bối không thấy hổ thẹn chút nào khi xử dụng Trượng pháp Quỷ Vương cả.

Địa Tướng kêu to:

- Tiểu tử ! Quỷ Phủ thuộc tà môn tà đạo, so bì sao được với võ lâm chánh tông?

Độc Cô Thanh Tùng đỏ mặt :

- Xin lão tiên bối thứ cho văn bối khỏi phải tranh luận về điểm đó ! Và cũng xin lão tiên bối thể tình, cho phép văn bối từ khước cái hảo ý chấp nhận văn bối vào môn quy.

Địa Tướng lão nhân lắc đầu:

- Rất tiếc người bỏ lỡ dịp vương mình, từ chỗ tối đến chỗ sáng.

Độc Cô Thanh Tùng chính nghiêm sắc mặt:

- Sáng hay tối, do hành động của mình có thác lạc quang minh chẳng, và cũng do đó mà con người có cao hay thấp, chứ không vì mặc cảm mà cứ xem mình kém cỏi người.

Lời nói của chàng chạm Địa Tướng vô cùng, lão sôi giận bước tới hai bước, cử chương lên, toan đánh chết chàng, lão quát to :

- Tiểu tử ! Trước mặt lão phu, người dám giở giọng ương ngạnh như thế à?

Cử chỉ của Địa Tướng khích động mạnh tánh cuồng ngạo của Độc Cô Thanh Tùng.

Chàng cao giọng đáp :

- Tiền bối có thái độ như thế. Văn bối có hối hận, kể ra cũng muộn rồi ! Văn bối tự nguyện từ nay sẽ không học gì do tiền bối chỉ dạy nữa...

Lãnh Nhạn Dung sợ hãi, gọi to:

- Thanh Tùng ca !

Độc Cô Thanh Tùng nín lặng.

Nàng bước đến bên cạnh chàng buông giọng oán hờn :

- Anh không nên nói thế ! Anh nóng tính quá rồi !

Địa Tướng lão nhân xanh mặt. Không rõ lão nghĩ sao, dậm chân mấy phát, đoạn phóng mình bay ra ngoài Kim Điện.

Lãnh Nhạn Dung vừa khóc thét, vừa gọi to :

- Lão tiền bối !

Địa Tướng không dừng chân, không quay đầu, chỉ một thoáng lão mất dạng.

Lãnh Nhạn Dung dậm chân trách Độc Cô Thanh Tùng :

- Anh đắc tội với lão bối rồi đó ! Hãy đi tìm người mà nhận tội đi.

Độc Cô Thanh Tùng hừ lạnh lắc đầu :

- Ông ấy nhục mạ môn phái anh, anh hận ông ấy vô cùng.

Lãnh Nhạn Dung kêu trời :

- Người ta có hảo ý với anh, anh không nên thẳng thắn như thế, huống chi người ta đối với anh, có cái ơn cứu mạng, anh đành xử sự nông nổi như vậy à?

Độc Cô Thanh Tùng lại lắc đầu :

- Địa Tướng lão nhân là một bậc thần tướng đương thời, anh luôn luôn hết lòng tôn kính, nhưng làm gì thì làm chứ ông ấy khinh miệt Quỷ Phủ thì quyết anh không bao giờ chịu được.

Lãnh Nhạn Dung cố tìm lý lẽ thuyết phục chàng :

- Năm xưa, Địa Tướng đối lập Quỷ Vương vì câu chuyện tạo phản của Tề Vương, trước con mắt của Địa Tướng , thì Quỷ Vương vừa là phe phái của phản thần vừa là người của tà đạo, do đó thành kiến nảy sinh. Vì thành kiến đó, Địa Tướng không

chịu mang tiếng đoạt môn đồ của Quỷ Phủ làm đệ tử của mình. Em tưởng Địa Tướng có cái lý rất vững!

Độc Cô Thanh Tùng nói như hét :

- Em bảo em làm việc gì, anh cũng nghe theo cả, xin em chờ một việc đó ra, bởi chẳng bao giờ anh ly khai Quỷ Phủ được. Hai sư huynh là Thích Kế Dương, Vạn Kiệt Kỳ chết nơi tay Vạn Cực Đế Quân đến nay, anh chưa trả thù cho họ được, giờ lại còn phản môn phái nữa là nghĩa làm sao? Độc Cô Thanh Tùng này dù chết, chẳng bao giờ làm cái việc ấy được?

Vừa lúc đó, Địa Tướng lão nhân trở lại. Lão hỏi :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Người đã nghĩ kỹ chưa?

Độc Cô Thanh Tùng đáp nhanh :

- Việc gì vẫn bối sẵn sàng tuân theo chứ việc ấy, vẫn bối nhất quyết từ chối.

Địa Tướng hừ lạnh :

- Người cố chấp đến thế là cùng. Được rồi ! Canh ba đêm nay ta cùng người sể so nhau ba chiêu, người thắng, ta sẽ bỏ qua ý niệm đó, còn người bại, thì đừng hòng cãi ta.

Độc Cô Thanh Tùng không giấu được căm hận :

- Tôi tôn kính tiền bối như một thần tượng , không ngờ tiền bối lại cưỡng bức tôi nhận một việc không thể nhận thật tôi không còn biết nghĩ làm sao nữa. Hẳn tiền bối hiểu là những kẻ bội môn phản phái, đều không xứng đáng sống trên đời này chứ? Không cần gì phải so chiêu ngay bây giờ tôi nhận như bại rồi đó, tiền bối muốn làm gì thì làm xem. Tôi thề quyết sẽ không phản động lại.

Chàng thốt xong quay mình nơi khác.

Tuy chàng quay mình nơi khác, song chàng lưu ý xem Địa Tướng lão nhân có phản ứng như thế nào. Lão nhân bật cười quái dị, cúi mình xuống, bế xốc thiếu nữ , kẹp vào nách, phóng chân chạy bay ra ngoài.

Nghe tiếng chân lão nhân chạy đi, chàng giật mình quay lại thấy mắt luôn thiếu nữ, chàng kinh hãi, tự thốt :

- Thôi rồi ! Thế là hết ! Lão nhân sẽ điều tra thiếu nữ, rồi đến tận nơi tìm Vạn Cực Ma Nữ, trả thù cho Thiên Tướng, người sẽ không bao giờ trở lại nơi đây ! Người vĩnh viễn xa ta rồi.

Chàng xúc động mạnh, hối hận , tự trách :

- Ta không nên đối xử như thế ! Người đã già rồi, người đã tự sấm quan tài, chuẩn bị chờ chết, ta gây chi sự thương tâm cho người?

Chàng toan chạy ra ngoài cổng điện, ngăn trở Địa Tướng nhưng lòng tự ái dâng cao, chàng không nhúc nhít. Tuy nhiên, niềm hối hận dày vò chàng quá, chàng bật khóc, chàng thốt qua tiếng khóc :

- Lão tiên bối tha thứ cho tôi ! Tôi thọ ân trọng của Quỷ Phủ, tôi không thể nào quên Quỷ Phủ được.

Lãnh Nhạn Dung bước đến an ủi chàng.

Ma Nương lúc đó đã tỉnh hẳn rồi. Bà đến trước mặt Độc Cô Thanh Tùng , quỳ xuống:

- Ma Nương xin ra mắt Chưởng môn sư thúc bái tạ ơn cứu mạng.

Độc Cô Thanh Tùng chừng như không nghe tiếng Ma Nương nói, nên không đáp.

Lãnh Nhạn Dung khoát tay :

- Cứu Ma Nương, không phải Độc Cô Thanh Tùng, mà chính là Địa Tướng lão tiên bối . Nếu Ma Nương muốn tạ ơn, hãy chạy theo mời người trở lại.

Chàng hiểu dụng ý của nàng.

Xích Diệp phu nhân chứng kiến các diễn tiến giữa Địa Tướng lão nhân và Độc Cô Thanh Tùng từ đầu đến cuối, cười nhẹ :

- Hải tử đừng lo ngại, Địa Tướng lão nhân rất yêu mến người. Người không đi xa đâu, người sẽ trở lại chắc chắn.

Chàng trở mắt nhìn Xích Diệp phu nhân. Phu nhân điểm một nụ cười hiền dịu :

- Người không chào mừng Di của người à?

Độc Cô Thanh Tùng nhào tới, ôm chầm phu nhân :

- Di ! Di ! Không ! Con phải gọi là Mẹ mới phải.

Xích Diệp phu nhân cau mày, khẽ thở dài :

- Thật là một giấc mộng phi thường. Hận hay yêu? Ta cũng không hiểu được nữa rồi.

Bà dạy qua Xích Diệp Công Chúa :

- Hồng con ! Nhận chị em với nhau đi.

Không đợi Xích Diệp Công Chúa chạy đến, chính Độc Cô Thanh Tùng lại đến trước mặt nàng.

Chàng bất chấp ty hiêm, ôm chầm nàng vào lòng, thốt qua niềm xúc động :

- Không ngờ sự tình lại tấu sảo như thế này. Từ nay, có chị , có em...

Lãnh Nhạn Dung cũng lây niềm vui với chàng.

Xích Diệp phu nhân bước tới, nắm tay Lãnh Nhạn Dung, còn tay kia bà gỡ chiếc nạ da người trên mặt nàng, khen :

- Lãnh cô nương đẹp quá !

Bà dạy lại, vẫy tay gọi Công Chúa :

- Lại đây, con ! Từ nay, con có một người bạn tốt.

Niềm vui sum hợp chưa giảm độ, hoàng hôn đã xuống, Độc Cô Thanh Tùng mời phu nhân và Công Chúa ở lại điện nghỉ đêm.

Thiếu nữ mang sa đen và tên ăn mày trung niên chưa chết, chàng đem nhót riêng biệt mỗi tên một nơi.

Đêm đó, Độc Cô Thanh Tùng ngủ say như chết.

Vào giữa canh ba, một bóng đen xuất hiện tại Kim Điện, bóng đó đến bên cạnh Độc Cô Thanh Tùng mà chẳng hay biết gì cả.

Convert To PDF - Phương Vô Kỳ
- May 2003 -